

Instructie si Educatie

Florile Dalbe

Dacă literatura superioară este expresia culturii și gradului de civilizație al popoarelor înaintate...

Veniți târziu în concertul civilizației europene, literatura noastră populară și datinele noastre strămoșesti...

Și cât sunt de frumoase vechile noastre obiceiuri.

Din toate se desprinde acea fermecătoare poezie a vieții patriarhale...

Din toate datinele ca și din înzestul literaturii populare, transpune această dragoste de natură și frumusețe...

Un fenomen interesant pentru sociologii menținerea unor obiceiuri, în raport invers cu valoarea lor...

Este fenomenul dureros al decadentului.

Trăim, noi aceștia din vechiul regat, de șase decenii o perioadă de tranziție...

Și ce e mai dureros, e că nici măcar nu dispar pur și simplu, ci se alcătuiesc ele se „modernizează” trivialisându-se.

Colinda e dintre cele dintâi jertfe pe altarul progresului nostru...

Nu e mai puțin adevărat că și burghezul și proletarul nu sânt prea dispuși a-l asculta pe micuții...

Desigur ori-cât de frumoase ar fi datinele naționale, teatrul și cinematograful au superioritatea atracțiunii...

Totuși, noi trebuie să înviorăm acele obiceiuri ce au destul farmec și destulă viață pentru a se putea menține...

Reușita noastră nu va fi iluzorie, căci oamenii ori-cărei clase sociale și ori-cărui ideal politic...

În acest moment chiar, adevăratul de vârstelii amatori al dansurilor și pariumurilor exotice...

Și în acest moment chiar, adevăratul de vârstelii amatori al dansurilor și pariumurilor exotice...

Și în acest moment chiar, adevăratul de vârstelii amatori al dansurilor și pariumurilor exotice...

SOREANU

Un străin, care ne-a vizitat odată, înaintea războiului, l-a văzut jucând. Nu cunoștea limba noastră...

„Am impresia, că e de la reprezentanța unui mare actor...” — mi-a spus, străinul, la espre.

Acum câteva timp ne-am întâlnit din nou și mi se plângea, că zădărnice căuta de săptămâni întregi numele lui Soreanu pe toate afișele teatrelor...

„La dumneavoastră, se vede, că gloriile se în în naștărilor, ca să nu se epuizeze prea repede. E și asta o socoteală, dar păcat și pentru noi și pentru teatrul, care nu-i exploatează îndestul talentul!”

plânse douăzeci și cinci de ani din viață.

Vasilescu cel mai mare dintre actorii noștri, actorul care dacă s'ar fi născut într-un altul obscur din Franța, ar fi împrișmat Comediei Franceze...

— Ai obosești de prea multă mamcă?

— Am obosești de prea puțin. Mă epuizez simțind cum clocește în mine răvna de a crea, de a da viață erorilor marilor repertori...

I se aburise ochelarii. Ochii lui stăteau lacrimile unei sfârșietoare melancolii și în vreme ce se depărta în mijlocul forfetelii lumii de pe stradă...

— Ce faci?

— Fac o socoteală, și Soreanu ridică ochii privindu-mi în zăre, făcându-și din nou socoteala, nu cumva s'o fi greșit.

— De unde?

— Din teatru!

Răsună un atâta țârcă cuvintele lui, în cât mi se părea că am în fața mea un om, care im-

Cuibul

Lăpăt cu streșina ce-ți pică Pe ochi, ca o călcăuță grea...

Șingher acumă ca și tine Se clocotă încetinel...

Și parcă tot norocul n'ar înșală! Trept străna... aiața ti ferești...

Oai nici nu stăți cum te n'apropoară Hainul ești cu brațe reci...

Tu nu știi să te surpi, străină! Sub ploaie ce te strângung...

Oi, ca o mamă îngelată Vechind un leagăn de prisoș...

Când doina răsună pe mal de apă Și în amurg, cântările din strună...

Când albe și flăcări pupănițe Cu degete subiri învârtiră furul...

Când doina răsună pe mal de apă Și în amurg, cântările din strună...

Și când pormea domneasca vântoacă Cu chiloș prin corăbii destrănuți...

Când aculțau șmerla lăburăși Boeri și jupănițe și norod...

Când șgomotoasă n'furul meu țipi Viteza marea ei de carnaval...

Și nici odă' nu s'af întoarce. Irina privea la plug și ofta: ni-menea nu o s'al ducă...

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

„Moș-Agiunul” lui Burdulea

Văzduhul cernea fuigi leneși Bordelul lui moș Alecu părea tot mai întunecat...

— Tu ai totaș pentru colindă, măi Burdulea?

— Nu, fi răspunde copilul stângheț!

— Da' ce era de vină sărăcuțu, dacă nu-și mai găsea pe nimeni?

— Tu ai totaș pentru colindă, măi Burdulea?

— Nu, fi răspunde copilul stângheț!

— Da' ce era de vină sărăcuțu, dacă nu-și mai găsea pe nimeni?

— Tu ai totaș pentru colindă, măi Burdulea?

— Nu, fi răspunde copilul stângheț!

— Da' ce era de vină sărăcuțu, dacă nu-și mai găsea pe nimeni?

— Tu ai totaș pentru colindă, măi Burdulea?

— Nu, fi răspunde copilul stângheț!

— Da' ce era de vină sărăcuțu, dacă nu-și mai găsea pe nimeni?

— Tu ai totaș pentru colindă, măi Burdulea?

— Nu, fi răspunde copilul stângheț!

— Da' ce era de vină sărăcuțu, dacă nu-și mai găsea pe nimeni?

— Tu ai totaș pentru colindă, măi Burdulea?

— Nu, fi răspunde copilul stângheț!

— Da' ce era de vină sărăcuțu, dacă nu-și mai găsea pe nimeni?

„Aș fost obraznic, că nu te-ai închinat...”

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

— Căți puicil în soare? răspunde tot el fugind.

Frunza

Plutea ușor pe n'insul frământat Al lacului cu falduri neînfrânte...

Și-un plop bătrân,—pe mal,—porni să cânte Duios, în frea-nță lin și plângător...

„O, tu iubai comorile de stela Și năzulai al patimei apus, „In clipa când ajunge-vei la ele!”

„Dar te-a atras a lacului oglindă Și n'loc să s'bori spre-albastru cer, în sus, „Adâncul morții tu să te coprinde!”

Liana

O floacă de împărat, ca din poveste. Cu ochii senin și părul auriu — S'a ndrăgostit de-un plop bătrân, pustiu...

Și prinsă n'vrajă viselor nebune, Purtând în pieptu-i focul cel mai viu — Sta lângă dânsul, noaptea, pân' târziu — Șoptindu-i cruda inimii minune...

Dar cum plângea cu florile'n grădină, Imbrățișând cu dragoste iubitul, — Zefiru-aduse-un cântec în surdina,

Miresme răcoroase de poiană — Și seara când să-și termine-amurgitu El prefăcu ficioara n'otr'o liană!...

Lina

Bum, bum! Zrrr... — Iar ai spart ceva? — Ah! — Si Lina se scarpină cu furie în cap...

— Bine, Lino, tu nu-ți mai baci mintile în cap... — ti spune stăpâna, o femea tânără și bună, prea bună poate pentru Lina, care e deprinsă cu bătaia și înjurăturile...

— De ce? — De ce plângi, Lino? — Săraca, ce soră! Mai e mult până în primăvară, conștiță?

— De ce? — De ce mi-e dor de ea și m'aș duce acasă. Da mi-e frică de unchiu, că m'a bate. Că ce-am făcut cu banii pe doi ani?

— De ce? — De ce plângi, Lino? — Săraca, ce soră! Mai e mult până în primăvară, conștiță?

— De ce? — De ce plângi, Lino? — Săraca, ce soră! Mai e mult până în primăvară, conștiță?

— De ce? — De ce plângi, Lino? — Săraca, ce soră! Mai e mult până în primăvară, conștiță?

Poeme in proză

de Emil Isac

„Și nici odă' nu s'af întoarce. Irina privea la plug și ofta: ni-menea nu o s'al ducă...”

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

Povestiri cât un degetat

Când au venit Nemții

de Simion Iuskevici

Redchin sta în picioare și lua răstare. Lângă el sta Afanase Petrovici Mtsușchin și vorbea jalnic...

— Apatia, frate, apatia, nu găsim loc unde să ne ascundem de ea. Ce se poate pune în notri viață?

— E! Toate sechestrate. În adevăr trăim liniștiți, fără frică, mergem pe stradă la orice oră...

— Dar...moșule, n'o trece și pe la bordelul nostru Moș-Agiun?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?

— Ci mai tacă-ți fleanca măi cophelile; cini ț'o mai spus și mișciuna asta cu moș'oi Agiu?